

[Else-Merete Ross.]

Mindre kendt i befolkningen er det måske, at Danmark har bidraget til FN's civile Congofond, og at bidraget i indeværende finansår har beløbet sig til 3,2 mill. kr.

Så vidt jeg forstår udenrigsministerens fremsættelse, skal vi ikke bidrage til FN's civile Congofond i år. Motiveringen er, at vi benytter 1,1 mill. kr. af Røde Kors' Congofond og bruger godt 3 mill. kr. fra u-landsindsamlingen.

Udenrigsministeren siger i fremsættelsen, at ydelsen af disse midler med rimelighed vil kunne fritage os for ydelse af kontante bidrag i de førstkommende år. FN's generalsekretariat har vist fuld forståelse herfor.

Hvis jeg havde siddet i FN's generalsekretariat, ville jeg ikke have vist fuld forståelse for en sådan ordning, men nok have erkendt, at det er den sædvanlige danske fremgangsmåde at forsøge at slippe så billigt som muligt, at give med den ene hånd og at tage med den anden. Både Røde Kors' Congofond og u-landsindsamlingens midler er fremskaffet af frivillige bidrag fra befolkningen til brug for u-landsprojekter. Efter min mening er disse midler derimod ikke samlet ind for at spare et beløb på finansloven. Derimod kan der måske være rimelighed i, når Dansk Røde Kors' fond og u-landsindsamlingens midler ikke rækker længere, og når staten efter 1. juni 1964 begynder at bruge af de i dette forslag omtalte 11 mill. kr., at betragte dem som en ækvivalens for det bidrag, vi hidtil har ydet til FN's civile Congofond.

Mit parti finder det principielt helt rigtigt, at vi ikke tager folk fra Congo herop og uddanner dem, men yder hjælpen i selve Congo og opbygger et undervisningshospital der, som de senere selv gradvis vil kunne overtage. Jeg ser med tilfredshed, at planerne er udarbejdet i forståelse med World Health Organization, og at udkastet til aftalen mellem Congo og Danmark er udarbejdet i forståelse med FN. Så vidt jeg har forstået, bliver undervisningshospitaler derved koordineret med hele den kæde af såkaldte avantgardeprojekter, som FN og dets særorganisationer arbejder med.

Det er tilsyneladende ikke så svært at få ideer til u-landsarbejdet, derimod er det ofte vanskeligt at få dem konkretiseret og realiseret. Dette projekt i Congo har efter

min mening den store fordel, at man ikke først skal i gang med byggeri, men kan overtage et eksisterende hospital. Vi slipper for byggeudgifter og kan nøjes med delvis montering af hospitalet. Desuden er det en meget stor fordel, at man, så vidt jeg er orienteret, som chef for hospitalet kan få en højt kvalificeret læge, der mange gange har været i Congo og derfor er kendt med forholdene på stedet, som taler fransk og som endelig brænder for opgaven. Dermed er man ude over nogle af de vanskeligheder, der melder sig ved realiseringen af mange andre projekter. På den anden side skal man ikke være blind for de sikkert store vanskeligheder, der kan opstå ved gennemførelsen af undervisningshospitalet.

Så vidt jeg har forstået, kan det ikke sammenlignes med hospitalet i Korea, hvor man havde en meget højere standard i befolkningen at bygge på. I Congo vil det undervisningssystem, som belgierne håndhævede med kun at lade eleverne nå et stade, som svarede til vor tidligere 4. mellem, og naturligvis for størsteparten af befolkningen langt lavere, sætte grænser for det niveau, der kan nås med dem, der skal uddannes til hospitalspersonale.

Mig bekendt vil vi f. eks. ikke her i landet uddanne personer i narkoseteknik på kun 1 år. Hos os er det hovedsagelig sygeplejersker og unge læger, der efter deres uddannelse lærer narkoseteknik. Derfor må der nødvendigvis følge visse risici med, det kan ikke undgås, men selv om niveauet er væsentlig lavere, end hvad vi ville være tilfreds med, mener jeg, det er af den største betydning, at der tilbydes uddannelser, der kan ophjælpe det congolesiske sundhedsvæsen. Selv om narkositører og røntgenassistenter vel også kan være mænd, vil det vel hovedsagelig være kvinder, der bliver uddannet som hospitalspersonale. De bedst uddannede vil få ekstrauddannelse som instruktører. Selv om disse de første år er tænkt anvendt som afløser for det danske personale, må man vel kunne gå ud fra, at de i årenes løb også vil kunne give instruktion på andre hospitaler og også ude i landet kunne benyttes som instruktører inden for community development projektet, som vi i kvindeforeningerne tillægger så stor betydning for de almindelige kvinders oplæring i hygiejne, barnepleje o. s. v.